

Historiefrisørene

**La dem ikke skamklippe våre kollektive erfaringer
fra kampen mot fascisme og nazisme!**

Forlaget Revolusjon

Historiefrisørene

Et hefte som tar for seg den historiske omskrivningen av 2. verdenskrig, demonisering av kommunismen og «rehabilitering» av fascismen.

Forlaget Revolusjon 2022

Redaksjon: Kommunistisk plattform (marxist-leninistene) og
Arbejderpartiet Kommunisterne (APK).

Layout og design: Revolusjon

Utgiver: Forlaget Revolusjon **forlaget@revolusjon.no**

ISBN 978-82-91924-20-5

© Forlaget Revolusjon 2022

Innhold

Forord.....	7
Fra «Aldri mer» til «La dem slippe til».....	9
Fascistisk vold hjemsøker Europa igjen	11
EU vil lage nye historiefortellinger	15
Fascismen som kapitalismens nødløsning	17
Antikommunismen på 1930-tallet	20
Motstandskampen 1940-1945	23
Samarbeidspolitikken.....	25
Hemmelige nettverk og hærer – Stay Behind.....	30
Fra varm til kald krig	32
Medienes rolle.....	34
Krigen i Ukraina og kampen mot fascismen.....	37

Forord

La dem ikke skamklippe våre kollektive erfaringer!

Det er alltid makthaverne som skriver – eller rettere omskriver – historiske hendelser i sitt bilde. Slik gjør de sin versjon til den offisielle sannheten. Det er tidvis en krevende øvelse, ettersom menneskeheten gjennom flere slektsledd har høstet sine egne historiske erfaringer. Særlig krevende er det når det fortsatt finnes levende sannhetsvitner, eller deres nære etterkommere, som kan berette hvordan tingene var.

Når denne generasjonen er borte, er det lettere å forvrengte historiske kjensgjerninger.

Et hefte som dette ville ha vært fullstendig overflødig å lage rett etter avslutninga av Den andre verdenskrigen. Den gangen visste alle hvordan tingene hang sammen. I dag er vi dessverre nødt til å repetere det som var innlysende for tidligere generasjoner.

Idenne brosjyra skal vi særlig ta for oss hvordan de herskende klasser i Vesten, også i Danmark og Norge, har funnet tida moden til å bagatellisere nazismens og fascismens forbryterske karakter og handlinger. Og hvordan de på samme tid forsøker å kriminalisere kommunismen og kommunistene – fascismens evige hovedfiende.

Oslo/København, august 2022.

СОЛ
МИР · ДРУЖБА · СОЛИДАРНОСТЬ
solidaritat · SOLIDARITY · SOLIDARITÉ · SOLIDARIDAD

НЕТ-ФАШИЗМУ!

FASCHISMUS-NEIN! NO TO FASCISM! NON AU FASCISME! NO AL FASCISMO!

Fra «Aldri mer» til «La dem slippe til»

«**A**ldri mer fascisme» var den universelle lærdommen man trakk fra Den andre verdenskrigens grusomheter. Sovjetunionen og de allierte vestmaktene var enige. De Forente Nasjoner (FN) ble til i 1945, samme år som en hel verden kunne markere den endelige seieren over fascistmaktene Tyskland, Italia og Japan.

Nazismen ble i [Nürnberg-charteret](#) fordømt som en forbrytelse mot freden og som en forbrytelse mot menneskeheten.⁽ⁱ⁾ Alle naziorganisasjoner ble erklært oppløst og forbudt.

Krigen endret styrkeforholdene i verden. Tingene gikk ikke tilbake til sin gamle tilstand, slik verden hadde sett ut i 1930-årene. De fascistiske aksemaktene var knust og måtte betale krigserstatninger. Men også de gamle europeiske kolonimaktene på alliert side var nå kraftig svekket. En bølge av frigjøringsbevegelser feide over det afrikanske kontinentet og Asia; fra Algerie til Kina. Mange stater, nasjoner og folk vant sin uavhengighet fra de rasistiske koloniherrne som Belgia, Storbritannia, Frankrike, Portugal med flere. De fikk moralsk, politisk og ofte materiell støtte fra Sovjetunionen, Kina og de nye folkedemokratiene i Europa. Mange titalls svarte statsledere og diplomater representerte nå sine land i FNs generalforsamling. Det var nye tider.

I 1965 vedtok FN [konvensjonen mot rasediskriminering](#). Etter konvensjonen skal rasistiske og nazistiske organisasjoner i alle signaturstatene forbys. Det samme gjelder finansiering, privat eller statlig, av slike organisasjoner. Konvensjonen er ratifisert av både Danmark og Norge, men artiklene som handler om forbud mot rasistisk propaganda, finansiering og organisering er ikke implementert i vårt lovverk.⁽ⁱⁱ⁾

i Nürnberg-charteret på FNs hjemmeside:
https://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/draft_articles/7_1_1950.pdf

ii Det handler særlig om konvensjonens artikkel 4 som eksplisitt krever forbud mot rasistiske organisasjoner.

I siste halvdel av det 20. århundre var politisk legitimering av rasistisk og nazistisk aktivitet utenkelig i de aller fleste land.

Nå i det 21. århundre er situasjonen en ganske annen. Fascistiske, rasistiske og nazistiske organisasjoner og partier vokser som paddehatter i et kriserammet Vesten. De blir «kritisert og fordømt», men får likevel lov til å boltre seg i ly av organisasjons- og ytringsfriheten. Og noen av dem inviteres inn i regjeringskontorene.

Nå som før er antikommunisme, hensynsløs vold og terror fascismens varemerke.

Fascistisk vold hjemsøker Europa igjen

I oktober 2021 stormet fascister fra Fuerzo Nuova hovedkvarteret til den største italienske faglige landsorganisasjonen CGIL i Roma. Episoden har skremmende likehetstrekk med framgangsmåten til Benito Mussolinis kamptropper og svartskjorter for ganske nøyaktig hundre år siden.⁽ⁱⁱⁱ⁾

I Tyskland øker den høyreekstreme og nazistiske volden i ekspressfart. [Tall for 2020 viser](#) at disse kreftene sto bak 23.000 offisielle lovbrudd, hvorav 11 mord og 13 mordforsøk. Angrep på jøder og synagoger øker også raskt. Disse angrepene er det nesten utelukkende nazistiske miljøer som står bak. Lenge har det dessuten vært kjent at nazister har infiltrert store deler av den tyske hæren Bundeswehr, hvor nazisymboler ofte pryder kaserneveggene.

Myndighetene i forskjellige land velger oftest å fordømme nazistiske voldshandlinger når de skjer, for deretter å tone dem ned som «isolerte episoder» eller som psykiatriske tilfeller. I Norge har vi sett dette i forbindelse med terroren 22. juli 2011 og etter terrorforsøket mot en moské i Bærum, en kommune vest for Oslo.

Det begynte allerede på 1970-tallet. I tiårene etterpå har nedbrenning av flyktningsmottak, overfall og nazimarsjer med politibeskyttelse funnet sted over hele Norden.

I Norge sprengte nazistiske grupper en progressiv bokhandel i Tromsø og kastet en bombe inn i 1. mai-toget i Oslo i 1977. De første drapene skjedde da nazister likviderte to av sine egne på Hadeland i 1981. To nazister blei tatt og dømt til lange fengselsstraffer.

iii Se f.eks.: <https://abcnews.go.com/International/wireStory/tens-thousands-demonstrate-rome-neo-fascists-80618958>

På begynnelsen av 90-tallet [ble en dansk antifascist myrdet](#) av en brevbombe. Attentatet ble aldri oppklart. Det danske politiet var uvillig til å undersøke alle trådene som pekte på nazister som gjerningsmenn. I stedet fulgte politiet en teori om at antifascisten hadde sprengt seg sjøl i lufta.

[Det rasistiske drapet på Benjamin Hermansen](#) på Holmlia i Oslo i 2001 ble utført av folk med tett tilknytning til nazistiske miljøer.^(iv)

Med Den nordiske motstandsbevegelsen (DNM) har de mest militante nazistene bygd seg opp på nordisk plan på 2000-tallet, med hovedbase i Sverige. DNM har stått bak flere mord og voldshandlinger.

Offisielt er styresmaktene selvsagt imot hatvold og rasisme, men de unngår konsekvent å trekke den åpenbare konklusjonen: Økende høyreekstrem vold, hatpropaganda og terrorangrep blir nærert av at fascistiske og nazistiske organisasjoner fritt får organisere seg og spre sin voldspropaganda.

Finland er her et hederlig unntak fra regelen, da landet nedla forbud mot Den nordiske motstandsbevegelsen etter et grotesk drap. Finsk høyesterett bekreftet forbudet i september 2020.^(v)

Til forskjell fra årene etter krigen, er «ytringsfriheten» ansett som hellig for de brune kreftene som organiserer seg for å kneble ytrings- og organisasjonsfriheten for alle andre, og især for muslimer, jøder, kommunister, sosialister eller sosialdemokrater.

Noen såkalte «europiske demokratier» finner det rimelig å fengsle antifascister som i fredelige former advarer mot rasisme og nazisme. Så seint som i september 2021 dømte lagmannsretten i Riga menneskerettighetsaktivisten og forskeren Aleksandr Gaponenko til ti måneders fengsel.

iv **Brun arv. Nazistisk organisering i Norge.**

<https://www.revolusjon.no/klassekamp/131-fascisme-og-nazisme/1955-brun-arv-om-nazistisk-organisering-i-norge/>

v **Nynazistisk organisasjon forbys i Finland. NRK.no**

<https://www.nrk.no/urix/nynazistisk-organisasjon-forbys-i-finland-1.13803270>

Hans forbrytelse? På sosiale medier hadde han i 2015 gått ut mot marsjen som tilhengerne av den latviske legionen i Waffen SS arrangerte 16. mars. Han uttrykte frykt for at glorifisering av nazismen inngår som et element i politikken til høyrenasjonalistiske krefter i landets maktapparat.^(vi)

I Ukraina blir den grusomme Waffen SS-divisjonen «Galicia» hvert år hyllet med opptog og marsjer anført av en ultranasjonalistisk bevegelse (Svoboda) med tråder langt inn i hæren og regjeringsapparatet. Nazister og fascister var en aktiv del av den såkalte Maidan-revolusjonen i Ukraina i 2014. Azov-bataljonen er en utilslørt nazistisk kampenhet som i dag er integrert i den regulære ukrainske hæren. Nazi-kollaboratøren og masseorderen Stepan Bandera blir offisielt hyllet i Ukraina, også av landets diplomater i utlandet. Hyllesten av Bandera fra Ukrainas ambassadør i Tyskland ble til slutt for sterk kost. Ambassadøren ble sommeren 2022 hjemkalt til Ukraina – og forfremmet til viseutenriksminister!^(vii)

Siden 1997 har nazister over hele Europa feiret den 9. februar som de kalier Ørnens dag, hvor en liten gruppe soldater fra Waffen SS og den ungarske hær unnslopp den Røde Hærs beleiring av Budapest.

Nynazister fra flere land, bl.a. fra Norge gjennom de gamle NS-nazistene sin dekkorganisasjon «Institutt for norsk okkupasjonshistorie», har vært ledende i arbeidet med å reise minnesmerker over de nazistiske krigsforbryterne fra 2. verdenskrig i forskjellige land i Øst-Europa. Det har blitt gjort i Russland, Estland, Latvia, Litauen, Polen, Ungarn og Romania.

vi <https://www.stalkerzone.org/latvia-recognised-anti-fascist-beliefs-as-a-criminal-offence/>

vii **Ukrainas ambassadør må forlate Berlin etter massive reaksjoner: Nå blir han forfremmet.** Nettavisen 7.7.2022.

<https://www.nettavisen.no/norsk-debatt/ukrainas-ambassador-ma-forlate-berlin-etter-massive-reaksjoner-na-blir-han-forfremmet/o/5-95-563759?>

De fascistiske organisasjonene samarbeider og understøtter hverandre i et internasjonalt nettverk. Golden Dawn (Gylden Dag-gry) i Hellas ble i adskillige år et sentrum for fascistere og nazister i Europa. Golden Dawns toppledere ble dømt for mord og for å ha ledet en kriminell organisasjon, og en rekke av partiets representanter i nasjonalforsamlinga er fradømt sine verv. Også fascistiske og nazistiske kretser i Norden har fått konkret inspirasjon, trening og støtte herfra.

En rekke andre eksempler kunne vært nevnt. Men bildet av hva som skjer i Europa skulle være tydelig nok. En tilsvarende utvikling foregår i USA, der det florerer av væpna rasistiske og nazistiske grupper og militser. Her nøyer vi oss med å nevne storminga av Kongressen i Washington 6. januar 2021, der anførerne var Trump-inspirerte fascistgrupper som *Proud Boys*.

Er det et tilfeldig sammentreff når det her i Norden, i en situasjon hvor nazismen atter viser sitt sanne ansikt, skrives bøker og lages filmer som skal «forstå» de nazistiske frontkjemperne som deltok i SS-bataljonenes folkemord i Ukraina, Hviterussland og andre steder?^(viii) Vi tror ikke det.

Hva er så grunnen til denne empatien med gamle nazister? Jo, de var overbeviste om at de bekjempet kommunismen. Ifølge den nye «liberale» borgerlige historieskrivningen var denne antikommunismen et edelt motiv som rettferdiggjør det meste.

Hva i all verden har skjedd? Hvordan er det mulig å snu historien på hodet?

viii «**Frontkjemperne**». Norsk Rikskringkasting og Danmarks Radio laget i 2021 en dramatisert TV-serie om frontkjemperne/frikorpene som er en «forståelsesfull» skjønning av disse dedikerte nazistene.

EU vil lage nye historiefortellinger

At det i det hele tatt er mulig å gradvis legge grunnen for aksept og «forståelse» for fascismen og nazismen, har mange årsaker. En opplagt årsak er at nesten alle sannhetsvitnene er døde. Så lenge krigsgenerasjonen var i live, var ethvert forsøk på å reinvaske og «forstå» nazistene dømt til å mislykkes.

En annen årsak er at Sovjetunionen, landet som ofret mer enn noen andre i dødskamp mot nazismen, hadde enorm internasjonal autoritet. Etter oppløsningen av SSSR har det kapitalistiske Russland under Putin forsøkt å videreføre denne kursen, men med langt mindre autoritet og troverdighet. (Invasjonen i Ukraina vinteren 2022 har ytterligere forminsknet denne troverdigheten.)

En tredje årsak kan være at det spesielt for USA, (Vest-)Tyskland og EU ville være beklemmende å få internasjonalt søkelys på det faktum at en rekke nazigeneraler og andre ledende nazifigurer fikk toppjobber i den vesttyske staten, i NATO og som første formann for EU-kommisjonen.

Slike hensyn er det mindre grunn til å ta i dag, særlig fordi de unge generasjonenes historiepensum i skolen er blitt frisert og barbert litt etter litt.

Den siste og viktige årsaken er at det politiske og økonomiske systemet er i alvorlig krise. Systemvokterne og makthaverne i Europa og USA har neppe fascisme som sin foretrukne samfunnsform. Men hvis det sosiale opprøret i Europa ikke lar seg bremse, vil de velge den styringsformen som i siste omgang kan sikre deres kapital og privilegier. Da må man kritisere fascismen og nazismen, men ikke så skarpt at man avskjærer muligheten for et framtidig interessefelleskap. Kan man i samme omgang diskreditere kommunister og revolusjonære, desto bedre!

Slik har formodentlig ledende krefter i EU-parlamentet tenkt når de to ganger – i 2009 og 2019 – har vedtatt resolusjoner som lar Hitler-Tyskland dele ansvaret for 2. verdenskrig og dens menneskelige

katastrofer med – Sovjetunionen! Bakgrunnen er blant annet den midlertidige ikke-angrepspakten mellom Tyskland og SSSR i 1939, en pakt Sovjetunionen så seg nødt til å inngå for å vinne tid til å bygge opp forsvaret sitt, etter at Storbritannia og andre vestlige land hadde avslått Sovjetunionens tilbud om en felles militær front mot Nazi-Tyskland.

Enda mer illevarslende er det at europeiske land i FN stemmer avholdende til resolusjoner som fordømmer glorifisering av nazisme. Ja, du leste riktig. Danmark og Norge, sammen med de fleste EU- og NATO-landa, ser ingen grunn til å fordømme at SS-avdelinger hylles og nazimonumenter reises i Øst-Europa. USA og Ukraina stemte imot resolusjonen, som de eneste. 130 land stemte for (16. desember 2020), også Israel.^(ix)

Offisielt sier EU-traktatene at unionen er en vokter og forsvarer av menneskerettigheter og demokrati. Men som del av Unionens globale ambisjoner og militære oppbygging, inngår nå begreper som forsvar av «europeiske verdier» og «europeisk levemåte» overfor resten av verden. EU har tilmed en egen kommissær som skal fremme disse europeiske verdiene. Det er den gamle europeiske kolonialismen som tyter fram igjen, og hvor rasismen ligger implisitt i at europeiske «verdier» er overlegne.

ix <https://digitallibrary.un.org/record/3894841>

Fascismen som kapitalismens nødløsning

Det kapitalistiske systemet, spesielt i Vesten, er i en mer eller mindre permanent økonomisk, sosial, politisk og kulturell krisetilstand. Folkelige protester mot sosial nød, nedskjæringer i offentlig sektor, privatisering av velferd, restriksjoner mot bevegelsesfriheten, krigsforberedelser osv. blir stadig mer vanlige. Tilliten til det politiske systemet, både egne lands regjeringer og det overnasjonale EU, synker. Det gjør også valgdeltakelsen i mange land.

Fascistiske, rasistiske og høyrepopulistiske bevegelser utnytter denne folkelige misnøyen. Noen av dem poserer tilmed som «antikapitalistiske». De avleder arbeiderklassens og folkets motstand ved å si at de sosiale problemene, arbeidsløsheten og maktesløsheten skyldes innvandrere, muslimer, jøder eller en «global elite». Mens de tilsynelatende fråder mot makthaverne, sørger de i realiteten for å skjerme de samme makthaverne ved å avspore klassekampen. I stedet for klasser og klasseundertrykking, snakker de om «rasen» eller den heroiske «nasjonen».

Kapitalismen fungerer optimalt når det på overflaten rår klassefred og produksjonen foregår mest mulig uforstyrret. Sosialdemokratiet har gjennom sin klassesamarbeidspolitikk sørget for et slags klassekompromiss i Norden, der arbeiderklassen fikk tildelt noen ekstra smuler og enkelte velferdsreformer mot at de reformistiske lederne i fagbevegelsen og sosialdemokratiet sikrer arbeidsfred på arbeidsplassene.

Disse reformene og velferdsordningene lot seg historisk gjennomføre i sosialdemokratisk regi av en eneste grunn: borgerskapets revolusjonsfrykt og Sovjetunionens eksempel. Dette er det ikke

bare vi kommunister som påstår, borgerlige forskere har kommet til samme konklusjon.^(x)

Denne frykten for revolusjon forsvant mot slutten av forrige århundre. Kommunismen ble erklært «død og begravet». Sovjetunionens sammenbrudd i 1991 skapte stor forvirring i arbeiderklassen og progressive miljøer – til tross for at det sovjetiske regimet for flere tiår tilbake hadde likvidert sosialisme og innført en særlig form for statskapitalisme. Resultatet var at de revolusjonære og kommunistiske kreftene ble kraftig svekket, spesielt i Europa. Flere tidligere marxist-leninistiske partier gikk i oppløsning.

Sosialdemokratiet fortsatte å spille sin lydige rolle, men nå som revolusjonsfrykten var vekk, brydde borgerskapet seg ikke om å gi flere smuler som avlat. Følgelig er arbeiderklassens oppslutning om sosialdemokratiet i Norden svakere enn det var for hundre år siden. Det har ikke lengre reformer å tilby.

Etter krise, pandemi og reallønnsnedgang murrer det stadig mer i arbeidernes rekker, og også blant småprodusenter, bønder og andre grupper og lag. Ekstreme energipriser er en av faktorene som kan få det hele til å koke over.

I en sånn situasjon blir fascismen ekstra farlig, spesielt fordi de kommunistiske kreftene og partiene i Europa – med noen få unntak – er organisatorisk svake og mangler sterke røtter i arbeiderklassen. I det øyeblikk kapitalen finner ut at den borgerlige staten ikke kan opprettholde sosiale ro på den gamle, demokratiske måten, vil den vende seg til fascismen som sitt siste «samfunnsvern».

Faren er økende etter hvert som den imperialistiske rivaliseringa og krigsforberedelsene tiltar. Krigstrusselen i Europa er mer overhengende nå enn under den kalde krigen. Da trenger borgerskapet i de aggressive statene eller alliansene å disiplinere folket til krig for

x Fra Forskning.no: «**Da ledere i Høyre og Venstre trodde de kunne bli drept av Arbeiderpartiet.**»

<https://forskning.no/historie/da-ledere-i-hoyre-og-venstre-trodde-de-kunne-bli-drept-av-arbeiderpartiet/1826191>

«nasjonen» eller «våre verdier». Til dette hører å lage et fiendebilde av utvalgte folk eller rivaliserende stater. I disse dager ser vi en voldsom opptrapping av den vestlige propagandaen for å demonisere Kina og Russland i særdeleshet.

Fascismen er skreddersydd for slike ambisjoner, for alle rivaliserende imperialistiske stater, selv om den ikke vil arte seg i nøyaktig samme form som den tyske nazismen eller den italienske fascismen.

Komintern-lederen Georgi Dimitrov kalte i 1935 fascismen for finanskapitalens åpne terroristiske diktatur. Han sa også at fascisme betyr krig.

Det gikk ikke mer enn et par år før virkeligheten sannet hans ord. I 1936 gikk fascistene til offensiv mot den spanske republikken. Mussolinis fascistiske Italia invaderte Etiopia i 1935 og Albania i 1939. Nazi-Tyskland annekterte Østerrike og deler av Tsjekkoslovakia i 1938, med vestmaktens samtykke (det skjendige München-forliket). Året etter gikk Hitler til angrep på Polen, og andre verdenskrig var i gang.

John Heartfields berømte fotomontasje fra 1933. Ved riksretten i Leipzig blottla den bulgarske kommunisten Georgi Dimitrov nazismens grunnlag, politikk og metoder. Han omgjorde prosessen til en avslørende anklage imot nazismen og dens utøvere.

Antikommunismen på 1930-tallet

Fascismen har fra første øyeblikk sett på kommunismen som sin dødsfiende. Nettopp derfor var det «liberale» borgerskapet i Vesten positivt innstilt til fascismen allerede tidlig på 1930-tallet, en periode med økonomisk krise og skarpe klassekonfrontasjoner i de fleste europeiske land.

Det norske borgerskapet opprettet streikebryterorganisasjoner og halvfascistiske organisasjoner av typen Fedrelandslaget. Flere herfra gikk seinere inn i Vidkun Quislings parti Nasjonal Samling (NS) da det ble stiftet i 1933. NS klarte imidlertid aldri å vinne særlig stor tilslutning, og hirden deres ble ofte jaget på flukt av arbeiderne.

Sovjetunionens sosialistiske eksempel var en ledestjerne for arbeiderklassen, også blant mange sosialdemokratiske arbeidere. I en periode på 1920-tallet prøvde det sosialdemokratiske ungdomsforbundet i Norge endog å posere som «mer kommunistisk» enn kommunistene ved å kalle seg Venstre kommunistisk Ungdomsfylking (nå AUF).

Det var ikke bare kommunister som reiste til Spania for å kjempe på den spanske republikkens side. Hundretalls sosialdemokratiske arbeidere gjorde det samme, til tross for at Arbeiderpartiregjeringen i Norge hadde gjort slik deltakelse straffbart.

For de sosialdemokratiske lederne var det en evig hodepine hvordan de skulle få arbeiderne til å vende seg vekk fra det sosialistiske eksemplet i øst. Det hadde begrenset effekt å gjenta de samme anklagene om «diktatur» som hele den borgerlige propagandaen var full av. Det at den sosialdemokratiske norske regjeringen tok imot overløperen Leo Trotski og ga ham asyl 1935, imponerte heller ikke.

Med Finlandskrigene (også kalt Vinterkrigen) i 1939 fikk antikommunistene sin etterlengta mulighet til å «bevise» at Stalin og Sovjetunionen egentlig var blodtørstige aggressorer. Her er ikke plass for en inngående redegjørelse om Vinterkrigen. I korthet handlet det om at Sovjetunionen visste at Nazi-Tyskland forberedte en invasjon

mot øst, og ville sikre storbyen Leningrad (St. Petersburg) mot et lynangrep. Det daværende finske regimet var klart pro-fascistisk, og Leningrad lå bare ca. 50 kilometer fra finskegrensa. Derfor ba SSSR om å flytte grensa til ca. 100 km. Til gjengjeld ville SSSR avstå et dobbelt så stort landområde lengre nord til Finland.

Finland avsto, og utpekte slakteren fra den finske borgerkrigen, Carl Gustaf Mannerheim, til hærfører. Krigen endte med sovjetisk seier etter fire måneder, med store tap på begge sider. SSSR gjorde ikke noe forsøk på å okkupere hele Finland. Det hører med til historien at Finland fikk sin uavhengighet i 1918 som et direkte resultat av den russiske Oktoberrevolusjonen (Finland var innlemmet i Tsar-Russland).

Mannerheim var seinere personlig med på å planlegge Hitlers «operasjon Barbarossa», felttoget mot Sovjetunionen i 1941. Her deltok finske styrker side om side med nazistene i okkupasjonen av sovjetisk territorium.

I Norden fant de borgerlige partiene og sosialdemokratiet sammen i sin «hjelp til Finland mot bolsjevismen». Det ble sendt store mengder utstyr og mange frivillige som ville kjempe på finsk side. Den antikommunistiske propagandaen var voldsom, og de kommunistiske partiene i Norden ble kraftig svekket.

Den sosialdemokratiske regjeringen Nygaardsvold la i 1939 og 1940 generelt liten vekt på krigsberedskap mot den nazistiske truselen. Derimot var styrker mobilisert på grensa mot Sovjetunionen helt nordøst i Norge. I Sør-Norge hadde man fjernet sluttstykkene fra geværene i våpendepotene.

Danmark orienterte seg i løpet av 1930-tallet mer og mer mot den store naboen i sør. Av økonomiske interesser førte Danmark en tilpasningspolitikk. Grensene ble stengt for tyske flyktninger. Tyske emigranter ble utlevert til Gestapo og man utviklet et tett politisamarbeid. Intet måtte støte den store naboen. Det kom ingen dansk protest mot tysk opprustning. Nazi-Tysklands barbariske torpede-

ringer av nøytrale danske skip og mordene på nesten 400 dansker i Nordsjøen i tiden fra krigsutbruddet 1. september 1939 og frem til okkupasjonen den 9. april, ble verken påtalt eller omtalt. Den 31. mai 1939 inngikk Danmark en ikke-angrepspakt med Tyskland i håp om å sikre dansk nøytralitet i et kommende oppgjør.

Da naziflaget vaiet over det norske Stortinget.

Motstandskampen 1940-1945

Slik var bakteppet da det tyske overraskelsesangrepet på Danmark og Norge kom 9. april 1940. Danmark kapitulerte straks, i Norge pågikk kampene i noen få måneder før de norske styrkene overga seg.

De første som reiste aktiv motstand mot okkupantene, var kommunistene. Og det første partiet som ble forbudt av okkupasjonsmakta, var Norges kommunistiske parti (NKP).

I motsetning til i Danmark, avviste kongen og regjeringen å kapitulere, riktignok under tvil. Kongen nektet å følge tyskernes krav om å utnevne en ny regjering med Vidkun Quisling som statsminister. Flere av de borgerlige partiene og høyesterettsjustitiarius var imidlertid innstilt på å forhandle med tyskerne, og etablerte et såkalt Administrasjonsråd for å sikre sine økonomiske og politiske interesser.

For norsk kapital var England en viktigere handelspartner enn Tyskland, og lojaliteten fulgte regnskapsbøkene. De dominerende borgerlige og sosialdemokratiske kreftene sverget troskap til Storbritannia og ville vente på å bli «befrikk». De oppmuntret til såkalt passiv motstand, mens de fordømte sabotasjeaksjonene og den aktive motstanden som de kommunistiske sabotørgruppene og partisanene sto i ledelsen for.

Mektige norske industriselskaper, også statseide bedrifter, profiterte grovt på kollaborasjonen med quislingene og Nazi-Tyskland. Mange av dem høstet superprofitt på tvangsutskrevne arbeidere og ikke minst fra tvangsarbeidet til russiske og jugoslaviske krigsfanger som frøs og arbeidet seg til døde. Disse delene av det norske borgerskapet ville naturligvis ikke at sabotasjeaksjoner skulle ødelegge for profitten.

Også ledelsen av Norges Statsbaner samarbeidet direkte med tyskerne for å bygge Nordlandsbanen over Saltfjellet. «Er det ikke mulig å skaffe et stort nok antall norske arbeidere, kan vi bruke

krigsfanger på hele strekningen over høyfjellet.» Slik formulerte overingeniør på Nordlandsbanen, Bjarne Vik seg i brev til Wehrmacht og Kodeis 11. januar 1942.^(xi)

Flere tusen sovjetiske og jugoslaviske krigsfanger ble brukt til slavearbeid under ekstreme forhold. Det døde mange flere jugoslaviske og sovjetiske krigsfanger under slavearbeid i Norge enn det døde nordmenn i løpet av krigsårene.

Den norske motstandsbevegelsen

Aktiv militær motstand mot den tyske okkupasjonsmakten og deres lokale medløpere i Quisling-regimet ble fra 1941 utført av ulike kommunistleda motstandsgrupper, i Nord-Norge allerede i 1940. Den største av disse var Osvald-gruppa, som var ledet av Asbjørn «Osvald» Sunde.

Asbjørn Sunde hadde bakgrunn fra Wollweber-organisasjonen som var bygd opp av den sovjetiske etterretningstjenesten NKVD i siste del av 1930-tallet, og han og flere av lederne i gruppa hadde også deltatt som frivillige i De internasjonale brigadene under den spanske borgerkrigen. Osvald-gruppa drev sabotasje mot ulike krigsviktige anlegg og foretok likvideringer av nazistiske angivere og provokatører over størstedelen av det sørlige Norge fram til 1944. Fra da av ble sabotasjearbeidet i Oslo-området overtatt av «Pelle»-gruppa, samtidig som tilsvarende kommunistledede motstandsgrupper foretok aksjoner i Bergens- og Stavanger-området.

Først i 1944, etter at kommunistene i stor grad hadde stått aleine i kampen mot naziokkupantene og quislingene, fant MilOrg, Hjemmefronten og eksilregjeringen i London det på sin plass å mane til aktiv motstand.

xi Se for eksempel denne artikkelen i universitetstidsskriftet Apollon. https://www.apollon.uio.no/artikler/2018/1_nsb_krigsfanger.html

Hammeren knuser hakehorset.
*Minnesmerke over Osvaldgruppa
ved Østbanehallen i Oslo, reist av fagbevegelsen.*

Samarbeidspolitikken

Det var flust med tyskvennlige samarbeidspolitikere i Norge, men den forhatte nazistiske kuppmakeren Vidkun Quisling og hans Nasjonal Samling og kongens nei til å abdisere, resulterte i såkalt passiv motstand fra norske borgerlige kretser.

I Danmark var situasjonen annerledes, idet regjeringen og kongen godtok tysk overherredømme til gjengjeld for et mer eller mindre fiktivt «selvstyre».

Denne plakaten sto plutselig en morgen på plankegjerd, stolper og husvegger. Gestapo raste, men parolen fenget i norske sinn. Plakaten er tegnet av Arne Taraldsen i 1943.

«... Ved de store, tyske Sejre, der har slaaet Verden med Forbauselse og Beundring, er en ny Tid oprundet i Europa, der vil medføre en ny Ordning i politiske-økonomisk Henseende under Tysklands Førerskab. Det vil være Danmarks Opgaveherunder at finde sin Plads i et nødvendigt og gensidigt, aktivt Samarbejde med Stortyskland ...», erklærte den danske utenriksministeren Erik Scavenius da han tiltrådte den 8. juli 1940.

De danske myndighetene begikk landsforræderi da de den 22. juni 1941 begynte å arrestere kommunister, fordi

de var kommunister. På dansk initiativ ble aksjonen utvidet til høyforræderi, da de samme politikere et par måneder senere, nemlig 22. august 1941, i all hast innførte den såkalte kommunistloven, som med ett slag gjorde kommunistene rettsløse og til jaget vilt. Senere fulgte deportasjoner til tyske konsentrasjonsleire med mange dødsfall til følge.

Den danske regjeringen tilsluttet seg Anti-kominternpakten, den støttet opp om opprettelsen og utrustningen av de danske SS-rasekrigerne i Frikorps Danmark, som ble sendt til Østfronten. Slik ble Danmark reelt krigførende part i Hitlers felttog mot Sovjetunionen – mot bolsjevikene.

Den offisielle danske politikken var en tilpasningspolitikk til Hitlers nyordning av Europa og verden.

Dansk industri og dansk landbruk omstilte produksjonen til den tyske krigsmaskinens behov – og tjente på den måten store profitter. I danske ministerier planla man profitable danske andeler i 'østrommet'. Danske monopoler som F. L. Schmidt tjente som de tyske monopolgigantene på bruken av slavearbeid i de okkuperte områdene.

Selv etter at den danske samarbeidsregjeringen av krigsforbrytere ble presset vekk etter folkestreiker i 1943, fortsatte vesentlige elementer i samarbeidspolitikken under det etterfølgende embetsmannsstyret. Det hele foregikk under det «patriotiske» påskuddet at Danmark skulle skånes mest mulig under okkupasjonen, med så få ofre og ødeleggelser som mulig.

Den egentlige hensikt med det hele var å sikre storlandbruket og monopolene krigsprofitt og nyordningsprofitt.

Det arbeidende Danmark betalte i form av reallønsfall og utarming. Motstandsbevegelsen betalte i menneskeliv på samarbeidspolitikernes konto, som kalte dem 'terrorister' og oppfordret til å angi dem.

I Danmark fant okkupasjonsmakten store råstofflagre og et velforsynt spiskammer med et lekkert selvbetjeningsbord. I hvert eneste

av de fem okkupasjonsårene ble 8-10 millioner tyskere forsynt med livsmidler fra Danmark. Dermed kunne den tyske krigsmaskinen holde det gående mye lengre enn hvis det offisielle Danmark var gått under jorden og hadde ført motstandspolitik.

Imidlertid utførte særlig kommunistene væpnet motstand og sabotasje. Som i Norge spilte de frivillige som hadde kjempet på den spanske republikkens side mot Franco-fascistene en sentral rolle i oppbyggingen av motstandskampen og sabotasjen.

Den danske motstandsbevegelsen

Da den nazistiske østerrikske politikeren Adolf Hitler i januar 1933 på kuppaktig vis hadde tilranet seg makten i Tyskland, flyktet en strøm av forfulgte – arbeiderledere, fagforeningsfolk, jøder m. fl. – til nabolandene.

Danske kommunister og antinazister iverksatte straks et meget omfattende hjelpearbeid. Den danske motstandsbevegelsens fødsel kan dateres til denne perioden og ikke som ofte påstått til den 9. april 1940, da Hitler-Tyskland overfalt og besatte Danmark. Da var 2. verdenskrig for lengst i gang, da Hitler-Tyskland med sin oppsvulmede, velsmurte krigsmaskin overfalt Polen den 1. september 1939.

Etter overfallet på Danmark og Norge den 9. april 1940 stod folket overfor et valg: enten underkastelse eller motverge og kamp med store ofre til følge. Ungdommen valgte kampens vei i et ekte ungdomsopprør.

Fra motstandsbevegelsens første spede og famlende start vokste den seg stor og innflytelsesrik i rivende fart. En illegal presse fremstilt med maskinskrevne stensiler og hånddrevne duplikatorer ble avløst av elektrisk drevne duplikatorer. Det var en stor forbedring for å skape en politisk overbevisning om kampens nødvendighet i befolkningen.

Etter et noe famlende tilløp tok sabotasjene og streikene til både i antall og styrke. Det kulminerte sommeren 1943 og sluttet den 29. august, da samarbeidspolitikkerne måtte konstatere at de ikke kunne regjere videre. Da de ble stilt overfor nye, vidtgående tyske krav, måtte de si nei og oppgi regjeringsmakten. Motstandsfolkene oppfattet det som en knusende seier over hele samarbeidspolitikken og følte det som om de hadde gitt samarbeidspolitikkerne avskjed «på grått papir». Danske motstandsgrupper saboterte over 3000 virksomheter som tjente tyskerne.

Historiens dom over samarbeidspolitikken er klar – den falt den 29. august 1943, da folkestreiker og protester tvang regjeringen til å gå av.

Det var ikke samarbeidspolitikken, men derimot den motsatte politikken – oppgjøret med samarbeidspolitikken og væpnet motstandskamp – som gjorde at Danmark kunne ta plass ved siden av de allierte og delta i stiftelsen av FN etter seieren over fascismen.

Hemmelige nettverk og hærer – Stay Behind

Opp gjennom 1930-årene hadde sosialdemokratiet løpende registrert kommunister for bl.a. å demme opp for deres innflytelse i arbeiderbevegelsen og i fagforeningene. De betraktet «bolsjevikerne» som den absolutte hovedfienden.

I okkupasjonens to siste år vokste den selvskapte frykten for en kommunistisk maktovertakelse hos danske borgerlige og sosialdemokrater. Atskillige «merkverdige» hendelser i frigjøringsdagene beretter om det.

Denne frykten ledet direkte over i opprettelsen av såkalte «Stay Behind»-grupper, som ble navnet på nettverket av hemmelige hærer som i 1940-, 1950- og 1960-årene ble bygd opp i alle land i Vesteuropa av USA, CIA og NATO under kodenavnet «Operasjon Gladio».

Strategien inngikk som del av den samlede 'forsvarsstrategien' til NATO, som hevdet at de fryktet en invasjon fra Sovjetunionen. Stay Behind kunne fungere bak fiendens linjer. Som sin andre hovedprioritet hadde Stay Behind til oppgave å bekjempe såkalt femtekolonnevirksomhet (dvs. kommunistiske partier og NATO-motstand).

I Norge var Stay Behind-organisasjonen (avdeling E-14) inndelt i fire grupper: LINDUS (etterretning), ROCK (sabotasje og geriljakrig), ARGUS (observasjon og varsling) og BLUE MIX (evakuering og redning). Som øverstkommanderende stod sjefen for Norges militære etterretningstjeneste.

Ved et «uhell» ble et stort våpenlager for et helt Stay Behind-kompani rullet opp i en bunker hos en norsk skipsreder i 1978.^(xii)

I Danmark var «Firmaet» i starten en privat etterretningsorganisasjon. Organisasjonen utførte en del av de store kjente danske etterretningsoperasjonene og -skandalene, bl.a. avlyttingen av den danske kommunist og tidligere minister Alfred Jensen og Kejsergades avlyttingssentral. Disse operasjoner ble direkte sponset av CIA.

xii **Våpenfunn i bunker hos skipsreder Hans-Otto Meyer.**

https://no.wikipedia.org/wiki/Hans_Otto_Meyer

Oppbyggingen av Firmaet minner uhyggelig om oppbyggingen av det norske Stay Behind-nettverket. Dette startet som et privat initiativ, med et nett av gamle borgerlige motstandsgrupper og norske forretningsmenn, som samarbeidet om å bekjempe kommunistene. På samme måte ble Firmaet sponset av store deler av dansk næringsliv.

Firmaet er alltid blitt betegnet som en 'privat' organisasjon. Det var selvfølgelig en del av det danske Stay Behind-nettverket.^(xiii)

Overvåking, registrering av politiske motstandere og især kommunister, har alltid vært en del av statens maktmidler. Det foregår fremdeles. Saker om hemmelig og ulovlig registrering som går på tvers av Grunnloven dukker stadig opp. I Norge dokumenterte Lund-kommisjonen i 1996 hvordan selv barn av kommunister var blitt overvåket og trakassert i hele etterkrigsperioden.

Det vi har skildret er en nordisk flik av det som foregår globalt også i dag, og særlig i regi av USA og NATO og deres utallige etterretningstjenester. Edward Snowden og Julian Assange er eksempler på varslere som har blottlagt denne virksomheten, og som statsmaktene i Vesten bruker alle midler for å straffe og bringe til taushet. Overvåkingssystemene er mer omfattende enn noen gang. Lovverket blir tilpasset den ulovlige praksisen som har foregått i årevis, og ulike regjeringer – og EU – innfører nye former for sensur av for eksempel internett og sosiale medier.

I Norge blir det nå f.eks. åpnet for at Politiets Sikkerhetstjeneste (PST) kan overvåke og lagre all kommunikasjon på sosiale medier.^(xiv)

xiii Se bl.a. <http://oktobernet.dk/kp/KP2000/kp0024/s16.htm>

xiv **Meir statleg overvaking.** Revolusjon, mars 2022.
<https://www.revolusjon.no/kommentarer/politisk-kommentar/2417-meir-statleg-overvaking/>

Fra varm til kald krig

Den antifascistiske alliansen mellom Sovjetunionen (SSSR) og de imperialistiske stormaktene varte ikke lenge etter krigens slutt. USA sto nå fram som den overlegent mektigste makt i verden, og overtok Storbritannias tidlige rolle. Amerikanske styrker kjempet i Europa i krigens siste år, men USA opplevde ikke et eneste angrep på eget territorium (det japanske angrepet på USA skjedde i Pearl Harbor på Hawaii). Mens Europa, og enda mer SSSR, lå i ruiner, var alle produksjonsanlegg og industrier i USA intakte og kjørte for fullt.

Da krigen i Europa var over og Japan sto foran en snarlig kapitulasjon, fant USA det på sin plass å utprøve sitt nye våpen – atombomben. Den ble sluppet over byene Hiroshima og Nagasaki i august, med redselsfulle følger. Den virkelige hensikten var ikke å knekke Japan, som i realiteten hadde tapt allerede, men å true Sovjetunionen og vise hvem som var verdens nye hersker.

Den britiske statsminister Winston Churchill fulgte opp med sin berykta Fulton-tale i 1946. Her ble den gamle allierte SSSR utropt som en farlig trussel mot Vest-Europa. USA innledet sin såkalte Marshall-hjelp for å kvitte seg med overskuddsproduksjon og binde de vesteuropeiske statene til å følge den amerikanske taktstokken.

Siden gikk det slag i slag. Krigsalliansen NATO ble etablert i 1949 under amerikansk førerskap. Istedenfor å følge opp intensjonene om et demilitarisert og avnazifisert Tyskland, løsrev vestmaktene USA, Storbritannia og Frankrike «sine» tre okkupasjonssoner og etablerte det som ble Vest-Tyskland, eller Forbundsrepublikken, våren 1949. Noen måneder seinere ble Den tyske demokratiske republikk (DDR) opprettet i øst. Som motsvar til at Vest-Tyskland ble innrullet i NATO, opprettet Sovjetunionen og folkedemokratiene i Øst-Europa militæralliansen Warszawapakten i 1955. Den kalde krigen var i gang, fulgt av massiv opprustning i begge leire.

Den 6. august 1945 litt over klokka 8 om morgenen slapp et amerikansk bombefly B-29 atombomben «Little Boy» over den japanske byen Hiroshima. Tre dager senere, den 9. august 1945, falt en annen atombombe – «Fat Man» – over Nagasaki. De fryktelige konsekvensene ses av bildene ovenfor.

Medienes rolle

Borgerlige media har spilt en viktig rolle i demoniseringa og motarbeidelsen av kommunistene.

I Norge har dette artet seg ved spredning av ville og ubegrunnede påstander om alt fra våpentrening og personlige overgrep til kupplaner og oppretting av konsentrasjonsleirer.

I den første tida etter Første verdenskrig skjedde dette særlig fra Aftenposten og tilsvarende erklært borgerlige aviser. Dette da ved påstander om våpensmugling fra Sovjetunionen, kraftige angrep på Hammerfest-kommunen, det farlige i at arbeidere kunne skaffe seg (jakt- og konkurranse-) våpen og sverting av de mange streikene på 1920- og 30- tallet, særlig ved storstreiken i 1924, og ved de militante sagbruks- og skogsarbeider-streikene ved Menstad, Julussa og Austmarka.

Etter at NKP ble stifta i 1924 kjørte disse avisene en veldig kampanje mot partiet, etter hvert fulgt godt opp av Arbeiderbladet og de ulike «arbeideravisene» eid av Det norske Arbeiderparti.

Aftenposten hyllet allerede på 1930-tallet Hitler som Europas redningsmann. Avisa tjente millioner som et av få lovlige presseorganer under okkupasjonen. Først syttifem år seinere – i 2019 – tok avisa [«selvkritikk» på lederplass](#): «Aftenposten sviktet da avisen gjennom mesteparten av 1930-årene av redsel for kommunismen gikk langt i å forstå og forsvare det som skjedde i Adolf Hitlers Tyskland.»(xv)

Bildet gjentok seg ved oppbygginga av den nye ml-bevegelsen på 1960- og 70-tallet, hvor ulike borgerlige medier, bl.a. anført av *Liber-tas* og deres blad *NÅ*, uten noe saklig grunnlag meldte om våpentrening og planlegging av konsentrasjonsleire på Hardangervidda i regi

xv «**Da Aftenposten sviktet.**» Lederartikkel 3. oktober 2019.

av den nye revolusjonære bevegelsen i Norge. Seinere fulgte blad som *Vi Menn* og diverse aviser opp med fantasifulle reportasjer om at norske kommunister og revolusjonære drev med våpentrening i regi av hhv. PLO, PFLP og IRA, samt om tyverier fra militære lagre i Norge og våpensmugling til fordel for den irske frigjøringskampen. Disse påstandene ble så etterforsket i årevis av både norsk og britisk politi, selvfølgelig uten at det ble funnet fnugg av bevis for noe av dette.

Felles for alle disse påstandene og kampanjene som har blitt kjørt fram av borgerlige media, er at de har fungert som påskudd for overvåkning, forfølgelse og yrkesforbud, og til innføring av unntakslovgivning og repressive statlige kontrolltiltak. Dette har bidratt til stigmatisering og mistenkeliggjøring av kommunistene og den kommunistiske ideologien, vanskeliggjort normal politisk virksomhet og i varierende grad isolert kommunistene fra arbeiderklassen og massene.

Dette har skjedd mens mange av de samme mediebedriftene har sammenlignet de (tidligere) sosialistiske landa med Nazi-Tyskland, og kommunismen med nazismen og fascismen.

I de vesteuropeiske landa som ble med i NATO, deriblant Danmark og Norge, ble antikommunismen videreført og systematisert gjennom overvåking og angiveri. Kommunistene i alle land hadde vunnet enorm respekt og tillit i befolkningen for sin konsekvente og dristige motstandskamp mot naziokkupanten og quislingene. De fikk stor oppslutning ved valgene straks etter krigen. Et tidsbilde kan være at sentralorganet til Norges kommunistiske parti Friheten, var landets største avis i 1946.

Da var det på tide for makthaverne å hente fram kommunistspøkelset igjen. Det gjorde de på mange måter. Det norske kommunistpartiets krigsarkiv ble f.eks. reddet fra tyskerne, men seinere be-

slaglagt av den norske legasjonen i Stockholm. Siden gikk det til det norske overvåkingspolitiet.^(xvi)

En hovedrolle i å sverte og kriminalisere kommunistene på linje med fascister, hadde de sosialdemokratiske partiene – Arbeiderpartiet i Norge og Socialdemokratiet i Danmark. I tillegg til overvåkingsorganer de kontrollerte i kraft av å være regjeringspartier, bygde de opp et enormt angiverapparat gjennom LO og de enkelte fagforbundene, med direkte linjer til det sosialdemokratiske partiapparatet. Særlig aktiv var virksomheten i industrier og forbund der kommunistene sto sterkt.

xvi Se f.eks. Alexander Wisting: **Forfulgt av staten** – den nådeløse jakten på norske kommunister.

Krigen i Ukraina og kampen mot fascismen

Etter Russlands invasjon av Ukraina 24. februar 2022 er det bevisst skapt ny forvirring rundt fascismebegrepet. Russlands imperialistiske krig ble iverksatt for å demilitarisere og «avnazifisere» Ukraina, ifølge president Vladimir Putin.^(xvii)

Putin har rett i at nazister opererer i Ukraina, også i form av en egen avdeling i den ukrainske hæren, den tidligere nevnte Azov-bataljonen. Men dette er et falskt påskudd fra Putins side. Nazister har i årevis operert også i Russland, trolig også i den russiske leiehæren Wagner. Dette betyr ikke at Russland eller Ukraina er nazistiske regimer, sjøl om begge land utvikler sterke fascistiske trekk.

Putin utnytter kynisk det russiske folkets hat mot nazismen for å samle støtte til krigen. Målet til det russiske borgerskapet og oligarkene er selvsagt ikke å knuse nazismen verken ute eller hjemme, men å forsvare og utvide sin interessesfære i rivalisering med USA/NATO og EU. Russland ser på Ukraina som «sin bakgård», slik USA gjør med Mellom- og Sør-Amerika.

Også de vestlige imperialistene forvrenger hva fascisme og nazisme handler om, ved å drive en propagandakampanje hvor Putin sammenlignes direkte med Hitler – og hvor alle vestlige land må stå sammen i en påstått «antifascistisk allianse», slik som under Den andre verdenskrigen. Disse grove fordreiningene av virkeligheten har tilslutning fra sosialdemokratiet og store deler av den europeiske venstresida. Noen «sosialister» går så langt at de sammenligner NATOs våpen- og personellstøtte til ukrainske forsvarsstyrker med de internasjonale brigadenes innsats for å verne den spanske republikken mot Franco-fascismen!

xvii **Putins televised address on Ukraine**, 24 feb 2022.

<https://www.bloomberg.com/news/articles/2022-02-24/>

full-transcript-vladimir-putin-s-televised-address-to-russia-on-ukraine-feb-24

Så forvrengt og forkvaklet er informasjonsbildet imperialistene skaper gjennom sitt informasjons- og mediemonopol. Det er uunn-gåelig at store befolkningslag blir påvirket. «Alle», i øst som i vest, blir forledet til å tro at den ene eller andre parten i Ukraina-krigen kjemper mot nazismen.

Dette er, som vi har vist, løgn fra ende til annen.

Verken Russland, Ukraina eller USA er pr. i dag fascistiske eller nazistiske stater. Det samme kan sies om for eksempel Ungarn eller Tyskland. Alle disse statene (flere kunne vært nevnt) utvikler stadig sterkere autoritære, militaristiske og fascistiske trekk. De kan utvikle seg til åpent fascistiske regimer. Men det rettferdiggjør ikke å kalle dem nazistiske land i dag. Man skal ikke sjonglere lett med slike begreper.

Desto viktigere er det å få fram den historiske sannheten, særlig til dagens unge. Vi lever i en livsfarlig verden. Den blir enda mer livsfarlig når imperialistmakter i øst og vest gjøder grunnen for framveksten av fascisme og nazisme på ny – denne gangen kamu-flert som en krig mot fascismen de selv er fødselshjelpere for.

Du finner både historiske og aktuelle artikler om kampen mot fascisme og nazisme på våre nettsider:

www.revolusjon.no

www.kpnet.dk

HÅNDSLAG

Frihedsmuseet

4-2020 • 4. kvartal
Antifascistisk tidsskrift
Søkkerevangelien Med Noulme,
Aktive Modstandsfolk,
Stop 2. verdenskrig - ud af NATO
35. årgang • ISBN 9955-4138
Løssalg 30,- kr

Stop normaliserin-
gen af den yderste
højrefløj og fascis-
men • 5

Museet, der
forsvandt under
jorden • 8

Sejrrigt oprør • • 11

Sabotage - vejen til
fred og frihed • 14

Sabotørernes
offensiv • 20

Modstandsmænd
Skou likvideret som
stikker • 23

Folkeoplysning og
fredsmusik • 28

5G i NATOs søgelys
• 31

Allerede i sommeren 43 arrangerede Frihedsrådet en udstilling om «Det kæmpende Danmark» i Frimurerlogen, som under besættelsen havde været hovedkvarter for Schindlerlogens. Det blev beroliget af «Museum for Danmarks Uafhængighed 1940-43» eller blot Frihedsmuseet. Plakaten er tegnet af B. Spring Olsen

Krig er foragt for liv - fred er at skabe

Nordtj. Crag 72 Ungdommen, 1938

Håndslag er Nordens eneste antifascistiske tidsskrift i sitt slag. Det utkommer fire ganger årlig. Mer informasjon på <https://haandslag.wordpress.com>

De herskende klasser i Vesten, også i Danmark og Norge, har funnet tida moden til å bagatellisere nazismens og fascismens forbryterske karakter og handlinger. På samme tid forsøker de å kriminalisere kommunismen og kommunistene – fascismens evige hovedfiende.

Et hefte som dette ville ha vært fullstendig overflødig å lage i årene etter avslutninga av Den andre verdenskrigen. Den gangen visste alle hvordan tingene hang sammen. Nå som krigsgenerasjonens tidsvitner er borte, omskriver makthaverne historien i hurtig tempo.

Idag er vi dessverre nødt til å repetere det som var innlysende for tidligere generasjoner. Det vil straffe seg dyrt dersom vi lar historiefrisørene klippe vekk våre kollektive erfaringer. Da kan fascismen og nazismen igjen få armslag, og vi blir nødt til å gjøre de samme dyrekjøpte erfaringene på ny.

Forlaget Revolusjon 2022.

